El millor homenatge per a l'excepcional Barbara

L'actriu Juliette Binoche i el pianista Alexandre Tharaud van portar dissabte al Festival Castell de Peralada un muntatge basat en la vida i l'obra de la «dama de negre» de la «chanson» francesa

El millor homenatge per a l'excepcional Barbara

La versatilitat i el magnetisme de l'actriu Juliette Binoche i el virtuosisme i la sensibilitat del pianista Alexandre Tharaud van fer reviure dissabte a la nit a l'auditori del Castell de Peralada l'esperit de Barbara (1930-1997), la «dama de negre» de la chanson francesa, la vida i l'obra de la qual van homenatjar quan es compleixen vint anys de la seva desaparició. Hommage à Barbara.

Vaille que vivrearribava al Festival Castell de Peralada després de la seva presentació, amb èxit, al d'Avinyó. És un espectacle basat en la música i la paraula de Barbara, és clar, que oscil·la entre el teatre, el recital musical i el cabaret, i per al qual Juliette Binoche va rebre classes de cant. «Mai havia cantat i em llanço a la piscina», havia declarat en la presentació del muntatge la intèrpret de Bleu, guanyadora d'un Oscar pel seu paper a El pacient anglès.

La piscina de Binoche no és excessivament profunda, però, perquè és cert que l'actriu canta algun tema de Barbara, però sobretot recita lletres de cançons i frases de la cantautora, pronunciades en entrevistes o escrites en la seva autobiografia. El muntatge és un autèntic exercici d'orfebreria (per al qual es nota la mà del director d'escena Vincent Huguet, que hi ha col·laborat) construït a partir de textos i músiques procedents d'una vintena de composicions de Barbara, i també de comentaris que va fer o escriure sobre la seva vida. I és que al cap i a la fi és això, el que persegueix Hommage à Barbara. Vaille que vivre: evocar l'existència d'aquesta dona que va haver de fer front a mil i una dificultats i conflictes (la guerra, els abusos per part del seu pare, la misèria, el desamor, la soledat...) i els va saber transformar en una obra d'una càrrega poètica estremidora.

Sobre un escenari buit i amb Tharaud i Binoche descalços i vestits de negre, tot el protagonisme de l'espectacle és per a la veu i la música de Barbara. I per a la seva vida. Actriu i pianista recreen plegats i per separat fragments del periple agredolç d'aquesta dona, la infància de la qual va estar marcada per la Segona Guerra Mundal i els orígens jueus de la seva família. Aviat es va sentir interessada per la música però li va costar molt fer-se un nom i poder desenvolupar una carrera artística que finalment sí que rebria el reconeixement general de públic i crítica i que la portaria a treballar amb els més grans de la chanson francesa, de Brel a Moustaki. Però Barbara mai no va perdre la consciència social que li havia proporcionat aquella experiència vital dura, les garrotades de la guerra, la misèria i els abusos, i sempre va mostrar-se combativa i solidària (cap al final de la seva vida sobretot amb els malalts de la sida).

Tots aquests elements es van fer presents dissabte a Peralada a través de les interpretacions delicades i intenses, emocionades i vibrants, de Binoche i Tharaud. La càlida ovació amb la qual els va acomiadar el públic reconeixia el seu bon fer i sobretot era el millor homenatge possible per a l'excepcional Barbara.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/estiu/2017/07/31/millor-homenatge-lexcepcional-barbara/859554.html?utm_source=rss